

Naturligvis skal Grønland bruge IT i undervisningen

IT er fremtiden, også i uddannelsessystemet. Men hvem har ansvaret for, at der sker en forsvarlig prioritering - og at bevillingerne følger med behovene?

Af direktør Henrik Leth,
Grønlands Arbejdsgiverforening

Der er for tiden debat om muligheder og begrænsninger vedrørende brug af IT i de grønlandske uddannelsesinstitutioner. Det er en særdeles vigtig diskussion, der imidlertid rejser en række principielle spørgsmål, da politikerne igen er tilbøjelige til at inddrage virksomhederne i de politiske, samfundsmæssige forpligtelser og prioriteringer.

IT-undervisernes brev

I et åbent brev til landsstyremedlem Tommy Marø påpegede IT-underviserne på en række skoler og læreanstalter, at de studerende mere eller mindre er koblet af internettet. Det skyldes efter deres mening, at der er alt for ringe kapacitet til rådighed pga for høje priser. Dette tankevækkende indlæg anskueliggør tydeligt problemets omfang, og bør få alle ansvarlige til at reagere. Men hvordan løses problemet - og hvem skal betale for det?

Fra flere sider har politikerne mere end antydnet, at problemet er TELE Greenlands prispolitik. Det er ikke alene en forenklet konklusion, men også en måde at fralægge sig det politiske ansvar.

Maksimalt uddannelsesmuligheder

Lad det være sagt straks: Der skal ikke herske tvivl om, at Grønlands Arbejdsgiverforening ønsker maksimale muligheder for, at alle i Grønland får den bedst tænkelige uddannelse. Herunder den nødvendige adgang til IT. Det er ikke alene naturligt for et moderne

samfund, men en forudsætning for samfundets udvikling, ikke mindst efter indførelse af selvstyre. Men det er lige så klart, at disse muligheder skal tilvejebringes ud fra overordnede, politiske bevillinger - og ikke skubbes over på en enkelt virksomhed eller branche.

Landets politiske ledelse

I denne sammenhæng ønsker GA ikke at vurdere eller kommentere TELE's takster for deres forskellige ydelser, men vil her koncentrere os om det principielle: At det er landets politiske ledelse, der prioriterer samfundets ressourcer ud fra en overordnet, langsigtet plan - og ikke inddrager virksomhederne som en del af de politiske beslutninger. Heller ikke selv om de er offentligt ejede. Der er en god grund til, at nogle politikere for år tilbage valgte at adskille politik og virksomhedsdrift, og det princip bør de nuværende politikere stå ved.

En sammenblanding af rollerne forhindrer ikke alene de enkelte virksomheder i at udvikle deres organisationer på basis af rationelle driftshensyn, men er også direkte risikabelt i relation til de løsninger, samfundet ønsker.

Dynamisk udvikling forhindres

For hvad kan der eventuelt ske, hvis Landsstyre eller Landsting tvinger fx TELE, RAL eller Air Greenland til at servicere befolkningen udelukkende ud fra politikernes ønsker om lavere priser? For det første forhindrer de disse virksomheder i at skabe dynamisk udvikling af deres organisationer og skabe de nødvendige økonomiske resultater til fremadrettede investeringer. For

det andet risikerer de også en ødelæggende slingrekurs vedr. væsentlige samfundsfunktioner. Det sker nemlig den dag, en virksomhed eller institution af den ene eller anden grund får problemer.

Tænk, hvis sundhedsvæsenet fx får vanskeligheder med at leve op til behovene for telemedicin eller assistance til livsvigtige operationer via nettet pga for lave budgetter på dette område. Er det så også TELE, der alene skal prioritere? Eller lad mig nævne et aktuelt eksempel: Det var ikke hensigtsmæssigt, da Landstinget for få år siden tvang KNI til at overtage flere byggerelaterede aktiviteter end dem, de i forvejen havde. Det blev ikke alene dyrt for samfundet, da selvkøbet efterfølgende fik økonomiske problemer, men det satte bl.a. også den trafikale betjening af en del bygger voldsmot tilbage. Lad os ikke gentage den slags eksperimenter i et i forvejen presset uddannelsessystem, som er så afgørende for landets fremtid.

Samfundsmæssigt ansvar

At store virksomheder skal påtage sig et samfundsmæssigt ansvar er i øvrigt en selvfølge, hvilket da også i betydeligt omfang sker i Grønland. Men det skal ske frivilligt, og ikke som populistiske krav, der gør virksomhederne til politiske reguleringsinstrumenter.

Med andre ord: Foretag de nødvendige prioriteringer der, hvor de hører hjemme, nemlig i de politiske organer. Og lad kompetente virksomheder udføre deres opgaver ud fra konkurrencemæssige vilkår eller fair forhandlede servicekontrakter.